

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2017r

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Protokolant: Monika Kałużna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017r we W.

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o wynagrodzenie za pracę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda W. K. kwotę:

- 3.150 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt złotych) brutto, tytułem wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2014 roku, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2014r. do dnia zapłaty;
- 7.073,89zł (siedem tysięcy siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) brutto, tytułem wynagrodzenia za pracę za marzec 2014 roku, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.04.2014r. do dnia zapłaty;
- 6.299,76zł (sześć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt sześć groszy) brutto, tytułem wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2014 roku, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.05.2014r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.754 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 1.415,12zł tytułem kosztów sądowych i wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 1.472,88zł tytułem kosztów sądowych i wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

VI. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.300zł.

UZASADNIENIE

Powód W. K., pozwem z dnia 19 listopada 2014r., sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2014r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej - (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., kwoty 37.800 zł tytułem wynagrodzenia za pracę, za okres od maja do października 2014 roku w następujących kwotach:

- za maj 2014 roku - w kwocie 6.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

- za czerwiec 2014 roku - w kwocie 6.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- za lipiec 2014 roku - w kwocie 6.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- za sierpień 2014 roku - w kwocie 6.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- za wrzesień 2014 roku - w kwocie 6.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty,
- za październik 2014 roku - w kwocie 6.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, począwszy od dnia 1 lipca 2012r., za wynagrodzeniem ustalonym w dniu 30 sierpnia 2013r. na kwotę 6.300 zł. Podał, że od marca 2014 roku pracodawca przestał wypłacać mu należne wynagrodzenie, co potwierdzone zostało wyrokiem nakazowym z dnia 23 września 2014r., który dotyczy jednak jedynie okresu marca i kwietnia 2014 roku. Nadto wskazał, iż zgodnie z obowiązującym regulaminem wynagradzania termin płatności wynagrodzenia za pracę ustalony został na 10 dzień każdego miesiąca.

Nakazem zapłaty z dnia 8 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę 37.800zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 6.300zł od dnia 11.06.2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.300zł od dnia 11.07.2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.300zł od dnia 11.08.2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.300zł od dnia 11.09.2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.300zł od dnia 11.10.2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.300zł od dnia 11.11.2014r. do dnia zapłaty,

oraz na rzecz Skarbu Państwa kwotę 472,50zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód jest zwolniony z mocy ustawy, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wniosła w tym terminie sprzeciw. (k. 20)

Od wydanego nakazu zapłaty strona pozwana wniosła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w części, tj. do kwoty wynagrodzenia, za okres od dnia 15 czerwca 2014r. do dnia 30 października 2014r., tj. co do kwoty 28.350zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 3.150 zł od dnia 11 lipca 2014 r.,
- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 sierpnia 2014 r.,
- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 września 2014 r.,
- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 października 2014 r.,

- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 listopada 2014 r.

a jednocześnie wniosła o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. (k. 25-28 i 33-34)

W uzasadnieniu stanowiska strona pozwana podała, iż powód od 15 czerwca 2014r. nie świadczył pracy na rzecz spółki, gdyż przebywał na urlopie bezpłatnym. Wskazała, iż w związku z trudnościami finansowymi nie była w stanie kontynuować robót na jednym z kontraktów, tj. na kontrakcie E59, na którym prace wykonywała jako podwykonawca (...) sp. z o.o. Podała, iż z uwagi na powyższe, po rozmowach z generalnym wykonawcą PNI sp. z o.o. ustalono, że część prac przejmie firma prowadzona przez S. T., który wykonywał prace ziemne a jednocześnie wyraził chęć zatrudnienia – w razie potrzeby – pracowników strony pozwanej, którzy dotychczas pracowali na kontrakcie E59, na umowę zlecenia. Wskazała dalej, iż w zaistniałej sytuacji doszło do spotkania z pracownikami zatrudnionymi na kontrakcie E59, w którym brał udział m.in. powód, podczas którego poinformowano pracowników o zaistniałej sytuacji oraz ustalono, że pracownicy wezmą urlop bezpłatny, a po poprawie sytuacji spółki podejmą ponownie zatrudnienie. Podniosła, iż wszyscy pracownicy strony pozwanej, w tym powód, wyrazili zgodę na skorzystanie z urlopu bezpłatnego udzielonego przez pracodawcę. Wskazując na powyższe strona pozwana zarzuciła, iż powód od dnia 15 czerwca 2014r. przebywał na urlopie bezpłatnym jak również, że wystąpił o zapłatę wynagrodzenia za pracę, za okres w którym żadnych prac na rzecz pracodawcy nie wykonywał.

W ustosunkowaniu do wniesionego sprzeciwu powód, w piśmie procesowym z dnia 6 marca 2015r. zaprzeczył, aby od dnia 15 czerwca 2014r. nie świadczył pracy na rzecz strony pozwanej i przebywał na urlopie bezpłatnym.

Nadto wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. (k. 41)

W piśmie procesowym z dnia 14 września 2016r., złożonym na rozprawie w dniu 15 września 2016r., powód rozszerzył powództwo w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie od strony pozwanej dalszej kwoty:

- 7.073,89 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę, za marzec 2014 roku, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty,
- 6.299,76 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę, za kwiecień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, przy czym w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2016r. strona pozwana podała, iż nie kwestionuje zasadności roszczenia powoda o wypłatę wynagrodzenia za miesiące marzec i kwiecień 2014 roku a jednocześnie wskazała, iż należne powodowi wynagrodzenie za pracę za miesiąc maj i czerwiec wypłacił powodowi w jej imieniu S. T., zaś począwszy od dnia 16 czerwca 2014r. powód świadczył pracę na rzecz S. T..

Sąd ustalił stan faktyczny:

Strona pozwana, na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców, prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której zajmuje się m.in. rozbiórką i burzeniem obiektów budowlanych, wykonywaniem wykopów i wierceń geologiczno-inżynierskich oraz budową dróg kołowych i szynowych.

Dowód:

- odpis z KRS strony pozwanej, k. 10-16, 137-140, 179-185

Powód W. K. był zatrudniony u strony pozwanej - (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 września 2011r. na okres próbny od dnia 1 września 2011r. do dnia 30 września 2011r., a następnie na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 października 2011r. na czas określony od dnia 1 października 2011r. do dnia 31 grudnia 2011r. i umowy o pracę zawartej w dniu 30 grudnia 2011r. na czas określony od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 30 czerwca 2012r., w całym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku majstra budowy.

W dniu 29 czerwca 2012r. strony zawarły kolejną umowę o pracę, na podstawie której powód zatrudniony został na czas nieokreślony, począwszy od dnia 1 lipca 2012r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku majstra budowy, za wynagrodzeniem w wysokości 4.950 zł brutto miesięcznie.

Na podstawie aneksu do umowy o pracę, zawartego w dniu 30 sierpnia 2013r., wynagrodzenie powoda, z dniem 1 września 2013r., zostało podwyższone do kwoty 6.300zł brutto miesięcznie, zaś dotychczasowe stanowisko pracy powoda zmieniono na koordynator do spraw robót torowych.

W okresie od dnia 1 września 2011r. do dnia 31 marca 2015r. powód był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych przez stronę pozwaną.

W ostatnim okresie zatrudnienia, w tym w roku 2014, powód wykonywał pracę przy modernizacji linii kolejowej E59.

Dowód:

- umowa o pracę z dnia 01.09.2011r., k. 159
- umowa o pracę z dnia 01.10.2011r., k. 160
- umowa o pracę z dnia 30.12.,2011r., k. 161
- umowa o pracę z dnia 29.06.2012r., k. 8 i 162
- aneks z dnia 30.08.2013r. do umowy o pracę, k. 8 i 163
- pismo ZUS z dnia 22.12.2016r., k. 289
- zeznania świadka M. D., k. 191-200
- zeznania świadka B. O., k. 191-200
- zeznania świadka D. K., k. 191-200
- zeznania świadka A. S., k. 191-200
- przesłuchanie powoda, k. 270-273

Strona pozwana była podwykonawcą, świadczącym usługi budowlane na rzecz Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w upadłości układowej z siedzibą w W. (dalej: (...) sp. z o.o.), która była generalnym wykonawcą robót budowlanych podstawowych liniowych na odcinku W. – G. – S. i Ż. – granica woj. (...), w ramach projektu modernizacji linii kolejowej E59 na odcinku W.-P., etap II – odcinek W.- granica woj. (...).

Prace w obrębie w/w inwestycji realizował także, jako podwykonawca pozwanej spółki, S. T. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą S. T. Usługi (...) w K..

Z uwagi na złą sytuację finansową strony pozwanej, w dniu 16 czerwca 2014r. strona pozwana zawarła porozumienie trójstronne z (...) sp. z o.o. (generalnym wykonawcą robót budowlanych podstawowych liniowych na odcinku W. – G. – S.

i Ż. – granica woj. (...) w ramach projektu modernizacji linii kolejowej E59) oraz S. T., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą S. T. Usługi (...) w K., na podstawie którego (...) sp. z o.o. wypowiedziała stronie pozwanej umowę o podwykonawstwo ze skutkiem na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu a jednocześnie ustalono, że prace, które miała wykonać strona pozwana wykonana (...) sp. z o.o. oraz firma (...).

Z uwagi na zawarte porozumienie strona pozwana zaprzestała z dniem zawarcia porozumienia wykonywania robót budowlanych w ramach projektu modernizacji linii kolejowej E59, wykonując w kilku kolejnych dniach jedynie czynności zabezpieczające. Realizację prac przejął na przełomie czerwca i lipca 2014 roku S. T..

Strona pozwana ustaliła jednocześnie z S. T., że w miarę potrzeby zatrudni on pracowników pozwanej spółki, którzy dotychczas wykonywali pracę w obrębie inwestycji modernizacji linii kolejowej E59, na podstawie umów zlecenia.

Wobec tego strona pozwana na spotkaniu ze swoimi pracownikami, które zorganizowane zostało w czerwcu 2014 roku zaproponowała pracownikom, żeby skorzystali z urlopu bezpłatnego, w trakcie którego S. T. zawrze z nimi umowy zlecenia.

Część pracowników strony pozwanej w tym m.in. M. D. i A. S. przystała na w/w propozycję i podjęła zatrudnienie u S. T. na podstawie umów zlecenia, składając pracodawcy wnioski o udzielenie urlopu bezpłatnego. W konsekwencji powyższego wskazani pracownicy, mimo dalszego trwania stosunku pracy z pozwaną spółką, nie świadczyli pracy na jej rzecz, lecz na rzecz S. T., który zawierał z nimi umowy zlecenia i wypłacał z tego tytułu należne wynagrodzenie.

Dowód:

- porozumienie trójstronne z dnia 16.06.2014r., koperta w aktach sprawy
- zeznania świadka S. T., k. 191-200 i k. 291-294
- zeznania świadka M. D., k. 191-200
- zeznania świadka B. O., k. 191-200
- zeznania świadka D. K., k. 191-200
- zeznania świadka A. S., k. 191-200
- przesłuchanie powoda, k. 270-273
- przesłuchanie za stronę pozwaną L. I., k. 270-273

Powód nie złożył stronie pozwanej wniosku o udzielenie mu urlopu bezpłatnego. Począwszy jednak od miesiąca lipca 2014 roku zawierał na kolejne, następujące po sobie okresy umowy zlecenia z S. T., który wypłacał mu z tego tytułu należne wynagrodzenie za pracę. W okresie objętym umowami zlecenia powód wykonywał na rzecz S. T. prace, które dotychczas wykonywał na podstawie zatrudnienia na rzecz swojego pracodawcy, zaś polecenia dotyczące pracy wydawał mu S. T. lub A. S., do którego zadań należało zabezpieczenie prowadzenia prac na budowie.

W dniu 1 lipca 2014r. powód zawarł ze S. T. umowę zlecenia nr (...), na okres od dnia 1 do dnia 31 lipca 2014r., na podstawie której zobowiązał się do nadzorowania pracy operatorów na odcinku kolejowym oraz sygnalizowania, za wynagrodzeniem w kwocie 10.600 zł brutto.

W dniu 1 sierpnia 2014r. powód zawarł ze S. T. umowę zlecenia nr (...), na okres od dnia 1 do dnia 31 sierpnia 2014r., na podstawie której zobowiązał się do nadzorowania pracy operatorów na odcinku kolejowym oraz sygnalizowania, za wynagrodzeniem w kwocie 5.290 zł brutto.

W dniu 1 września 2014r. powód zawarł ze S. T. umowę zlecenia nr (...), na okres od dnia 1 do dnia 30 września 2014r., na podstawie której zobowiązał się do nadzorowania pracy operatorów na odcinku kolejowym oraz sygnalizowania, za wynagrodzeniem w kwocie 5.290 zł brutto.

W dniu 1 października 2014r. powód zawarł ze S. T. umowę zlecenia nr (...), na okres od dnia 1 października 2014r. do dnia 30 listopada 2014r., na podstawie której zobowiązał się do nadzorowania pracy operatorów na odcinku kolejowym oraz sygnalizowania, za wynagrodzeniem w kwocie 5.290 zł brutto.

Dowód:

- umowa zlecenia z dnia 01.07.2014r., k. 215
- umowa zlecenia z dnia 01.08.2014r., k. 216
- umowa zlecenia z dnia 01.09.2014r., k. 217
- umowa zlecenia z dnia 01.10.2014r., k. 218
- zeznania świadka S. T., k. 191-200 i k. 291-294
- zeznania świadka M. D., k. 191-200
- zeznania świadka D. K., k. 191-200
- zeznania świadka A. S., k. 191-200
- przesłuchanie powoda, k. 270-273
- przesłuchanie za stronę pozwaną L. I., k. 270-273

Powód wykonywał pracę na rzecz strony pozwanej do czerwca 2014 roku, przy czym w w/w okresie w terminie od 22 do 30 kwietnia 2014r. oraz od 28 lipca do 1 sierpnia 2014r. przebywał na urlopie wypoczynkowym. W dniu 30 czerwca 2014r. korzystał ze zwolnienia od pracy z tytułu opieki nad dzieckiem.

Zgodę na urlop wystawiał powodowi A. S., który był odpowiedzialny za całość robót u strony pozwanej a następnie u S. T., działając w imieniu podmiotu, który w danym momencie faktycznie wykonywał roboty.

Powód nie składał stronie pozwanej wniosku o udzielenie mu urlopu bezpłatnego.

Dowód:

- ewidencja czasu pracy i wnioski urlopowe, k. 44-59
- zeznania świadka A. S., k. 191-200
- przesłuchanie powoda, k. 270-273
- przesłuchanie za stronę pozwaną L. I., k. 270-273

Strona pozwana nie wypłaciła powodowi należnego wynagrodzenia za pracę za miesiąc marzec, kwiecień, maj i czerwiec 2014 roku.

Dowód:

- przesłuchanie powoda, k. 270-273
- przesłuchanie za stronę pozwaną L. I., k. 270-273

Należne powodowi wynagrodzenie za pracę za miesiąc marzec 2014 roku wynosi 7.073,89 zł brutto.

Należne powodowi wynagrodzenie za pracę za kwiecień 2014 roku wynosi 6.299,76 zł brutto.

Dowód:

- przesłuchanie za stronę pozwaną L. I., k. 270-273

Strona pozwana sporządziła notatkę, w której wskazała, że na rzecz W. K. powinna zostać wypłacona kwota 4.461,01zł tytułem wynagrodzenia za maj 2014 roku jak również, że zadłużenie strony pozwanej wobec powoda w czerwcu wynosiło 9.461,01 zł.

Na dokumencie tym S. T. uczynił wzmiankę „obciążyć G.”.

Dowód:

- notatka sporządzona przez stronę pozwaną, k. 283
- zeznania świadka S. T., k. 191-200 i k. 291-294

Pismem z dnia 31 marca 2015r. powód rozwiązał umowę o pracę ze stroną pozwaną bez wypowiedzenia wskazując jako przyczynę uporczywe i długotrwałe niewypłacanie mu należnego wynagrodzenia za pracę.

Umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 31 marca 2015r.

W dniu 24 sierpnia 2016r. strona pozwana wystawiła powodowi świadectwo pracy, w którym wskazała, że w okresie zatrudnienia pracownik nie korzystał z urlopu bezpłatnego, jednakże w okresie od 16 czerwca 2014r. do 31 marca 2015r. nie świadczył pracy na rzecz strony pozwanej i nie zachował prawa do wynagrodzenia za ten okres, będący okresem nieskładkowym.

Powód wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy.

Dowód:

- pismo z dnia 31.03.2015r. w sprawie rozwiązania umowy o pracę, k. 214
- świadectwo pracy, w kopii akt osobowych powoda (koperta w aktach sprawy)
- wniosek o sprostowanie świadectwa pracy wraz z potwierdzeniem nadania, k. 210-213
- przesłuchanie za stronę pozwaną L. I., k. 270-273

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny, w sprawie sygn. akt V W 4356/14 uniewinnił K. S. obwinionego m.in. o to, iż jako pracodawca – (...) sp. z o.o. w W. nie wypłacił W. K. wynagrodzenia za marzec 2014 roku w kwocie 5.000 zł netto oraz wynagrodzenia za kwiecień 2014 roku w kwocie 4.461,01 zł netto.

Powyższy wyrok uprawomocnił się.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny z dnia 04.02.2016r. w sprawie sygn. akt V W 4356/14, k. 246-250.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało, w części, na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w tym na odpisie z KRS pozwanej, umowach o pracę łączących powoda ze stroną pozwaną, aneksie z dnia 30 sierpnia 2013r. do umowy o pracę, piśmie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 grudnia 2016r., porozumieniu trójstronnym z dnia 16 czerwca 2014r., umowach zlecenia zawieranych przez powoda z S. T., ewidencji czasu pracy powoda, wnioskach urlopowych powoda, notatce sporządzonej przez stronę pozwaną w przedmiocie rozliczeń, piśmie powoda z dnia 31 marca 2015r. w sprawie rozwiązania umowy o pracę, wystawionym powodowi przez pozwaną świadectwie pracy, wniosku powoda o sprostowanie świadectwa pracy oraz na wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny z dnia 4 lutego 2016r. w sprawie sygn. akt

V W 4356/14 bowiem żadna ze stron postępowania skutecznie nie zakwestionowała ich prawdziwości i wiarygodności. Również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich waloru dowodowego. Sąd zważył jednak, iż ewidencja czasu pracy za 2014 roku przedstawiona przez powoda nie mogła być, wobec wyników pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podstawą do ustalenia, iż w całym okresie, nią objętym, powód, wykonywał pracę na rzecz strony pozwanej nie zaś na rzecz S. T. tym bardziej, iż dokumentacja ta nie jest opatrzona żadnym innym podpisem, poza podpisem powoda. Sąd nie posłużył się również dowodem z dokumentu w postaci wyroku nakazowego z dnia 23 września 2014r. (sygn. akt V W 4356/14), wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie bowiem powód przedstawił niekompletną wersję tego orzeczenia, pozbawioną w ogóle rozstrzygnięcia wskazanego Sądu. Nadto nie zawiera ono stwierdzenia prawomocności. Mając dodatkowo na względzie charakter tego wyroku, będącego niejako propozycją zakończenia sprawy bez przeprowadzenia rozprawy oraz wydanie w późniejszym okresie, w tej samej sprawie, prawomocnego wyroku w postępowaniu zwykłym uniewinniającego K. S. (działającego w imieniu pracodawcy), należało przyjąć, że wyrok nakazowy utracił moc, stosownie do treści z art. 506 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się również na dowodzie z zeznań świadków S. T., M. D., B. O., D. K. i A. S. oraz na przesłuchaniu powoda i za stronę pozwaną L. I..

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadków M. D., B. O., D. K. i A. S.. Ich relacja była bowiem spontaniczna, logiczna oraz spójna a przy tym wzajemnie ze sobą korespondowała. Nie stała przy tym w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Na podstawie zeznań wskazanych świadków Sąd ustalił zaś w szczególności, że strona pozwana zaprzestała wykonywania robót budowlanych w ramach projektu modernizacji linii kolejowej E59 a ich realizację przejął na przełomie czerwca i lipca 2014 roku S. T.. Powyższa okoliczność znajdowała zresztą również potwierdzenie w treści porozumienia trójstronnego z dnia 16 czerwca 2014r. zawartego pomiędzy stroną pozwaną, (...) sp. z o.o. (generalnym wykonawcą robót budowlanych podstawowych liniowych na odcinku W. – G. – S. i Ż. – granica woj. (...) w ramach projektu modernizacji linii kolejowej E59) oraz S. T. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą S. T. Usługi (...) w K.. Nadto z zeznań powołanych świadków wynika, iż z uwagi na przejęcie prac przez S. T. część pracowników strony pozwanej podjęła u niego zatrudnienie na podstawie umów zlecenia. W konsekwencji powyższego wskazani pracownicy, mimo dalszego, formalnego, trwania stosunku pracy z pozwaną spółką, nie świadczyli pracy na jej rzecz, lecz na rzecz S. T., który zawierał z nimi umowy zlecenia i wypłacał z tego tytułu należne wynagrodzenie.

We wskazanym zakresie Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka S. T. oraz słuchanego za pozwaną L. I.. Sąd nie dał jednak wiary zeznaniom świadka S. T. w zakresie w jakim podał on, iż wypłacił powodowi wynagrodzenie za czerwiec 2014 roku w zastępstwie za stronę pozwaną, złożonym na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017r. bowiem zeznania

świadka w tym zakresie pozostawały sprzeczne z jego zeznaniami złożonymi na rozprawie w dniu 15 września 2016r. kiedy to w/w świadek zeznał, iż za maj i czerwiec 2014 roku nie wypłacał wynagrodzenia powodowi. Ponadto w ocenie Sądu nieprawdopodobnym jest, aby w przypadku tak specyficznego sposobu rozliczenia z powodem na jaki powoływała się strona pozwana, strona pozwana nie zawarła ze S. T. żadnej umowy w przedmiotowym zakresie, poprzestając jedynie na ustnych ustaleniach. Notatka sporządzona przez stronę pozwaną nie może przy tym stanowić dowodu na potwierdzenie w/w okoliczności tym bardziej, iż okoliczności tej powód zaprzeczał. Nie wynika z niej bowiem kiedy została sporządzona, nie widnieją na niej podpisy osób uprawnionych do reprezentowania pozwanej spółki i (...), a przede wszystkim nie można z niej wywieść, że S. T. faktycznie wypłacił powodowi jakąkolwiek kwotę tytułem wynagrodzenia za pracę przysługującego mu od strony pozwanej. Wobec kwestionowania przez powoda powyższej okoliczności należało zatem przyjąć, że nie doszło do wypłaty na jego rzecz wynagrodzenia za czerwiec 2014 roku. Nadto Sąd zważył

w tym zakresie, iż w sprzecznie od nakazu zapłaty z dnia 8 grudnia 2014r. strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty jedynie co do wynagrodzenia za pracę powoda za okres od dnia

15 czerwca 2014r. do dnia 30 października 2014r. podając w uzasadnieniu, iż powód od dnia 15 czerwca 2014r. nie świadczył pracy na rzecz spółki. Powyższe zaś uzasadnia przyjęcie, iż nie doszło do wypłacenia powodowi wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2014 roku w przeciwnym razie strona pozwana zaskarżyłaby bowiem niewątpliwie nakaz zapłaty

w zakresie całości wynagrodzenia za pracę należnego powodowi za ten okres nie zaś –

w zakresie wynagrodzenia za okres od 15 do 30 czerwca 2014r. wyłącznie co do kwoty 3.150zł

Sąd nie dał również wiary zeznaniom słuchanego za stronę pozwaną L. I. w zakresie w jakim podał on, iż powód już od połowy czerwca 2014 roku świadczył pracę na rzecz S. T.. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że powód zawarł pierwszą umowę zlecenia ze S. T. dopiero w dniu 1 lipca 2014 r. na okres od dnia 1 do dnia 31 lipca 2014r. Ponadto

z zeznań słuchanych w sprawie świadków wynika, iż rozpoczęcie pracy przez pracowników pozwanej na rzecz S. T. następowało na podstawie umów zlecenia i przypadło dopiero na przełom czerwca i lipca 2014 roku, zaś po zawarciu porozumienia trójstronnego strona pozwana jeszcze przez kilka kolejnych dni zabezpieczała teren budowy.

Sąd dał natomiast w całości wiarę zeznaniom słuchanego za stronę pozwaną L. I. w zakresie w jakim podał on, iż wynagrodzenie za marzec i kwiecień 2014 roku nie zostało wypłacone powodowi przez stronę pozwaną i dalej, że za wyżej wymieniony okres powodowi należy się wynagrodzenie w kwotach wskazanych przez powoda.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się również na zeznaniach powoda, przy czym Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim twierdził on, iż także

w okresie od lipca do października 2014 roku wykonywał pracę dla pozwanej bowiem jego zeznania pozostawały w tym zakresie w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w tym zwłaszcza z zeznaniami słuchanych w sprawie świadków, przesłuchaniem za pozwanego L. I., treścią porozumienia trójstronnego z dnia 16 czerwca 2014r. i treścią złożonych do akt sprawy umów zlecenia. Z powołanych dowodów wynika bowiem jednoznacznie, iż w na przełomie czerwca – lipca 2014 roku strona pozwana zaprzestała prac na terenie budowy zaś powód zawarł umowy (zlecenia)

z S. T. i na ich podstawie wykonywał dla niego prace, które dotychczas wykonywał na podstawie zatrudnienia na rzecz swojego pracodawcy, zaś polecenia dotyczące pracy wydawał mu S. T. lub A. S., do którego zadań należało zabezpieczenie prowadzenia prac na budowie.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym został zaskarżony przez stronę pozwaną jedynie w części, tj. do kwoty wynagrodzenia, za okres od dnia 15 czerwca 2014r. do dnia 30 października 2014r., tj. co do kwoty 28.350zł brutto wraz

z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 3.150 zł od dnia 11 lipca 2014 r.,

- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 sierpnia 2014 r.,
- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 września 2014 r.,
- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 października 2014 r.,
- od kwoty 6.300 zł od dnia 11 listopada 2014 r.

Tym samym w pozostałej części tj. co do kwoty 6.300zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2014r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za pracę za maj 2014 roku i co do kwoty 3.150 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2014r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 do 14 czerwca 2014r. w/w nakaz zapłaty uprawomocnił się.

Zgodnie bowiem z treścią art. 504 § 2 k.p.c. nakaz zapłaty, przeciwko któremu w całości lub w części nie wniesiono skutecznie sprzeciwu, ma skutki prawomocnego wyroku. W konsekwencji bezprzedmiotowym, a wręcz niedopuszczalnym było prowadzenie postępowania rozpoznawczego i orzekanie w odniesieniu do wskazanej części żądania powoda. Wobec powyższego Sąd w toku dalszego postępowania, następującego po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, badał jedynie zasadność roszczenia powoda w zakresie wynagrodzenia za okres od 15 czerwca 2014r. do 31 października 2014 r., a po rozszerzeniu powództwa dodatkowo za okres od 1 marca 2014r. do 30 kwietnia 2014 r.

Przechodząc do merytorycznych rozważań, należy wskazać, że zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Zdanie pierwsze przywołanego przepisu statuuje zasadę ekwiwalentności świadczeń. Za okres niewykonywania pracy co do zasady pracownik nie pobiera więc wynagrodzenia. Samo pozostawanie w stosunku pracy nie jest przy tym podstawą do uzyskiwania wynagrodzenia. Jeżeli pracownik nie wykonuje pracy, do nabycia przez niego prawa do wynagrodzenia niezbędne jest istnienie przepisu szczególnego lub postanowienia umowy, które przyznają mu to prawo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2011 r., III PK 62/10; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2016 r., II PK 339/14).

Przepisem, na mocy którego pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia mimo nieświadczenia pracy, jest art. 81 § 1 k.p. Wynikają z niego dwie przesłanki: gotowość pracownika do wykonywania pracy oraz doznanie przeszkód w wykonywaniu pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Istnienie drugiej z przesłanek nie budzi wątpliwości na gruncie niniejszej sprawy. Sama strona pozwana przyznała, że z uwagi na swoją złą sytuację finansową niejako zwolniła powoda z obowiązku świadczenia pracy. Powód doznał zatem przeszkód w wykonywaniu pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy (art. 81 § 1 k.p.). Sformułowanie "przeszkody z przyczyn dotyczących pracodawcy" nie może być bowiem rozumiane wąsko jako "przyczyny spowodowane przez pracodawcę", czy "przyczyny zawinione przez pracodawcę". Przyczyna dotycząca pracodawcy nie musi być koniecznie zawiniona w sensie przypisania subiektywnej winy osobom działającym w imieniu pracodawcy.

Pogłębionej analizy wymaga jednak realizacja pierwszej z przesłanek pozwalającej na przesądzenie o zachowaniu przez powoda prawa do wynagrodzenia za czas, w którym nie świadczył pracy. Aby uznać, że po stronie pracownika wystąpiła gotowość do pracy musi łącznie istnieć zamiar wykonywania pracy, faktyczna zdolność do świadczenia pracy na rzecz danego podmiotu, uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz pozostawanie pracownika do dyspozycji pracodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r. II PK 111/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., I PK 117/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r., II PK 331/07). Przez faktyczną gotowość do wykonywania pracy należy rozumieć stan, w którym pracownik jest fizycznie i psychicznie zdolny do jej wykonywania, oraz nie występują przeszkody do jej świadczenia, np. w postaci niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, czy też umowy zawartej z innym podmiotem na świadczenie usług czy pracy na jego rzecz.

Z kolei pozostawanie w dyspozycji pracodawcy oznacza stan, w którym pracownik może niezwłocznie, na wezwanie pracodawcy, podjąć pracę. Pracownik pozostający w dyspozycji pracodawcy oczekuje na możliwość podjęcia pracy na terenie zakładu pracy lub w innym miejscu wskazanym przez pracodawcę, ewentualnie w miejscu wskazanym przez siebie i podanym pracodawcy, jeżeli pracodawca bezprawnie nie dopuszcza go do pracy. Podkreślenia przy tym wymaga, że zatrudnienie u innego pracodawcy nie przekreśla wprawdzie samo przez się gotowości do pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. niemniej jednak dotyczy to sytuacji, w której praca taka (na rzecz innego podmiotu) nie wyłącza dyspozycyjności pracownika, to jest nie uniemożliwia niezwłocznego podjęcia pracy, którą pracownik zobowiązał się wykonywać na rzecz pracodawcy, z którego strony doznał przeszkód w jej wykonywaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2003 r., I PK 345/02; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 r., II PK 111/05).

W kontekście powyższych rozważań należy wskazać, że zasadnym było zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda wynagrodzenia za marzec, kwiecień i czerwiec (od 15 do 30 czerwca 2014r., tj. w zakresie w jakim strona pozwana wniosła sprzeciw od wydanego

w sprawie nakazu zapłaty) 2014 roku. Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika bowiem, iż w w/w okresie powód świadczył pracę na rzecz strony pozwanej.

W przypadku dwóch pierwszych miesięcy, wobec przyznania przez słuchanego za stronę pozwaną L. I., że nie doszło do wypłaty wynagrodzenia na rzecz powoda za w/w okres, oczywistym było, że roszczenie powoda w tym zakresie jest zasadne. Co istotniejsze w/w podał, iż należne za w/w okres powodowi wynagrodzenie odpowiada kwotom wskazanym przez powoda. Powód zaś tytułem wynagrodzenia za pracę za okres marca 2014 roku domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 7.073,89 zł brutto (wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty) a tytułem wynagrodzenia za okres kwietnia 2014 roku kwoty 6.299,76 zł brutto (wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014r. do dnia zapłaty).

W konsekwencji powyższego tytułem wynagrodzenia za marzec 2014 roku Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 7.073,89 zł brutto, zaś tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2014 roku kwotę 6.299,76 zł, opierając rozstrzygnięcie o należnych odsetkach na treści art. 481 k.c. i art. 85 § 2 k.p., nakazującego wypłatę wynagrodzenia za pracę z dołu, nie później niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. W związku

z powyższym w odniesieniu do poszczególnych należności zasądzonych na rzecz powoda, strona pozwana pozostawała w opóźnieniu począwszy od 11 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które powodowi należało się wynagrodzenie.

Odnosząc się natomiast do wynagrodzenia należnego powodowi za okres od 15 do

30 czerwca 2014 roku w kwocie 3.150zł, wyjaśnienia wymaga, że strona pozwana nie przedstawiła żadnego wiarygodnego dowodu świadczącego o zaprzestaniu pracy na jej rzecz przez powoda we wskazanym czasie. Co istotniejsze w toku postępowania Sąd ustalił, iż realizację prac na terenie budowy, niejako w zastępstwie za pozwaną, S. T. przejął dopiero na przełomie czerwca i lipca 2014 roku, zatrudniając niektórych pracowników pozwanej na podstawie umów zlecenia. W przypadku powoda umowy takie zawierane były jednak dopiero w okresie od dnia 1 lipca 2014r. do 31 października 2014r. co uzasadnia przyjęcie, iż jedynie w tym okresie powód wykonywał określone prace na rzecz S. T., który wypłacał mu zresztą z tego tytułu wynagrodzenie za pracę i jedynie w tym okresie nie pozostawał w gotowości do świadczenia pracy na rzecz strony pozwanej. Tym samym uznać należało, iż powodowi przysługuje prawo do wynagrodzenia za pracę za cały okres czerwca 2014 roku. Ponieważ przy tym - z przyczyn omówionych powyżej - brak było podstaw do przyjęcia aby wynagrodzenie za pracę za czerwiec 2014 roku zostało powodowi wypłacone za pozwaną przez S. T., zaś należne powodowi zgodnie z umową

o prace wynagrodzenie wynosiło w tym okresie 6.300zł brutto miesięcznie i ponieważ na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty (wobec braku zaskarżenia w tym zakresie) Sąd zasądził już na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia za pracę za ten miesiąc kwotę 3.150zł, do zasądzenia na rzecz powoda podlegała dalsza kwota 3.150zł tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 15 do dnia 30 czerwca 2014r. w wysokości 3.150 zł brutto (wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2014r. do dnia zapłaty).

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Odmienne należało jednak ocenić roszczenie powoda o wypłatę wynagrodzenia za okres od dnia 1 lipca 2014r. do dnia 31 października 2014r. W tym wypadku Sąd podzielił argumentację strony pozwanej, zgodnie z którą powód świadczył wówczas pracę na rzecz S. T., co zresztą potwierdziło przeprowadzone postępowanie dowodowe. Wprawdzie brak było podstaw do przyjęcia, że powód korzystał w w/w okresie u strony pozwanej z urlopu bezpłatnego niemniej jednak niewątpliwie uznać należało, iż nie wykonywał on wówczas pracy na rzecz strony pozwanej, co potwierdzają zeznania słuchanych w sprawie świadków, treść porozumienia trójstronnego z dnia 16 czerwca 2014r. jak również zawarte przez powoda z S. T. umowy zlecenia, na podstawie których – jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe – powód świadczył na jego rzecz prace, które dotychczas wykonywał na podstawie zatrudnienia na rzecz swojego pracodawcy. W ocenie Sądu powód zdawał sobie sprawę z tego, że we wskazanym okresie świadczył pracę na rzecz S. T.. Zawarł wszak z nim umowy zlecenia

i wykonywał na ich podstawie czynności w zakresie inwestycji, którą początkowo realizowała strona pozwana, a której wykonanie przejął następnie S. T.. Umowy zlecenia wchodziły zatem niejako na miejsce umowy o pracę zawartej przez powoda ze stroną pozwaną, pomimo dalszego formalnego trwania stosunku pracy. Z ustaleń Sądu wynika przy tym, że takie rozwiązanie było powszechnie stosowane w przypadku pracowników strony pozwanej, którzy byli wówczas zwalniani przez pozwaną spółkę z obowiązków pracowniczych i mieli świadomość przyjętego rozwiązania. Jednocześnie za wersją zdarzeń przedstawioną przez powoda nie przemawia fakt udzielenia mu urlopu wypoczynkowego przez A. S., który będąc pracownikiem pozwanej spółki również zawarł umowę zlecenia ze S. T. a który zeznał, iż zgodę na urlop wyrażał w imieniu podmiotu, który w danym momencie wykonywał roboty. W chwili złożenia wniosku urlopowego przez powoda oraz przebywania na urlopie w dniach od 28 lipca 2014 r. do 1 sierpnia 2014 r. wykonawcą robót był S. T.. W związku z tym należało przyjąć, że to w jego imieniu A. S. udzielił powodowi zgody na urlop wypoczynkowy. Wbrew twierdzeniom powoda, nie sposób zatem przyjąć, aby w okresie od lipca 2014 roku nadal wykonywał on pracę na rzecz pozwanej spółki. W przeciwnym bowiem wypadku zawarcie umów zlecenia ze S. T., nakładających na powoda takie same obowiązki, jakie ciążyły na nim w ramach stosunku pracy, nie znajdowałoby logicznego uzasadnienia.

Powyższe rozważania nie przesądzały a priori o bezzasadności żądania powoda wypłaty przez stronę pozwaną wynagrodzenia za okres od lipca do października 2014 roku. Jak już bowiem wyżej wskazano, świadczenie pracy na rzecz innego podmiotu nie wyłącza automatycznie gotowości do wykonywania pracy na rzecz pracodawcy. Jednakże w realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że powód nie zrealizował tej przesłanki, wynikającej z art. 81 § 1 k.p. Godzi się bowiem wskazać, że zawarcie przez powoda umów zlecenia ze S. T. i świadczenie na tej podstawie analogicznej pracy, jaką wykonywał u strony pozwanej, uniemożliwiało mu pozostawanie w gotowości do pracy u pracodawcy. Z chwilą zawarcia umów zlecenia powód nie pozostawał w dyspozycji strony pozwanej, ale wyłącznie w dyspozycji S. T., który przejął realizację robót wykonywanych uprzednio przez stronę pozwaną. W tym samym czasie powód nie był zatem w stanie wykonywać jednocześnie pracy na rzecz strony pozwanej i na rzecz S. T., szczególnie, że w obydwu przypadkach ciążył na nim ten sam zakres obowiązków. W związku z ustaleniem, że powód w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 października 2014r. nie pozostawał w gotowości do wykonywania pracy na rzecz strony pozwanej, art. 81 § 1 k.p. nie znalazł zastosowania. Powód w okresie tym nie wykonywał również pracy dla pozwanej. Tym samym, wobec przywołanej uprzednio zasady ekwiwalentności wynagrodzenia za pracę, powodowi nie przysługiwało roszczenie o jego wypłatę za okres od lipca do października 2014 roku.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie III wyroku Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c.

Powód w toku postępowania, po rozszerzeniu żądania pozwu, domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 51.173,89 zł. Jego żądanie zostało uwzględnione w zakresie kwoty 25.973,65zł (uwzględniając żądanie powoda

wynikające z wydanego w sprawie nakazu zapłaty - w części niezaskarżonej sprzeciwem przez stronę pozwaną i wydanego wyroku), co uzasadnia przyjęcie, że powód wygrał sprawę w 51%.

Na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w stawce 5.400zł (§ 2 pkt 6 w zw. z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Tym samym do zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda, stosownie do wyniku postępowania, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego podlegała kwota 2.754zł (51% z 5400zł)

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie IV i V wyroku znajduje oparcie w art. 108 k.p.c., 98 k.p.c., art. 130³ § 2 k.p.c. oraz art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594).

Koszty sądowe w rozpoznawanej sprawie wyniosły 2.888zł. Na kwotę tę złożyła się opłata od pozwu w kwocie 2.559 zł (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) oraz zwrot kosztów stawiennictwa świadków w łącznej kwocie 329 zł (art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Uwzględniając zatem wynik postępowania do zasądzenia od powoda na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych i wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa podlegała kwota 1.415,12zł, zaś od pozwanej kwota 1.472,88zł.

Rozstrzygnięcie o rygorze natychmiastowej wykonalności zawarte w punkcie VI wyroku Sąd oparł na treści art. 477² § 1 k.p.c. uwzględniając dalej fakt, iż wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda wynosiła 6.300zł.